

מערך בית מדרש

מילד לאיש

מטרות:

1. חשיפה עקרונית הליבה של תיקון עולם
2. חידוד המחויבות שלנו לחנך לתיקון עולם

סוגיה מרכזית לבית מדרש:

1. המעבר בין ילד(ה) – נער(ה) – איש(ה) – תמלול המושגים וחשיבה על אופן המעבר
2. המינון בין העיסוק פנימה (יצירת חוסן נפשי) לבין המחויבות לאחר.

מהלך:

השמעת השיר – "כלום לא עצוב"/אביתר בנאי

- מה לדעתכם השיר מנסה לומר?
- מה עמדתו של אביתר בנאי – האם הוא ביקורתי או מתאר מצב קיים?
- מתי אנחנו אדישים ומתי אנחנו אקטיביים? למה זה קורה לנו?
- האם זה עניין של גיל?
- האם יש אנשים שמותר להם להמשיך במסלול חייהם ואחרים שצריכים להזדעזע?

לימוד:

הקדמה: בחרנו להביא סיפור דיי מוכר על אדם שילד ננטש ע"י ההורים שלו, ובשלב מסוים אף חי בבית אומנה. בחייו הבוגרים שלו הוא נתקל באירועים שונים שדומים מעט לאירועים בשיר – והוא בכל זאת בחר לא להיות אדיש וברבות הימים הפך למנהיג ולסמל. ננסה בקריאת הסיפור להתחקות אחרי האיש הזה. (המלצה: לא נרוץ כל הזמן להשוואה של מה קורה פה, אלא ננסה להתמסר לסיפור, לתהות על המילים, ובסוף נגיע גם לעשייה שלנו פה).

חלק א:

- מה המילה החוזרת?
- מה המשמעות של ילד? מה המשמעות של נער?
- בסיפור – למה בוחרים להשתמש במילה ילד, נער?

חלק ב:

- מה המילה מנחה פה (איש)
- מה זה בעצם איש? (לעומת ילד, נער)

- 3 סיפורים – האם הם שונים? במה?
- "וירא כי אין איש?" מה המשמעות של זה?
- "מי שמך לאיש שופט ושר מעלינו" – מה גורם לסביבה לתפוס אותו כאחר?
- "ויברח משה מן פרעה" – למה לדעתכם הוא שוב בורח? האם לא יכל להתמודד? האם בריחה משמעותה שהוא לא חסין ולא יכול להתמודד? (שוב כפליט הוא בוחר לפעול נגד הדפוסים הקיימים... גם לזה דרוש כוח...)
- מה גורם לו להתעכב ולגולל את האבן?
- איזה משלושת הסיפורים הכי מרשימים אותנו? למה?
- מה אנחנו מצפים ממנו – איש שגדל כילד אומנה, אדם שבורח ופליט? האם ההתנהגות שלו מותאמת/מנוגדת לציפיות שלנו?
- מאיפה הוא לוקח את הכוח לפעול כמו שהוא פעל?
- מה גורם לו להיות כזה שמסוגל לצאת אל אחיו?
- איך לדעתכם משה תפס את עצמו? (לפי מעשיו ולא לפי סיפור חייו)
- מה לדעתכם העניק לו את החוסן רגשי/ערכי כדי להפוך מפליט למנהיג?

- האם לדעתכם "היציאה אל אחיו" היא תכונה מולדת או נרכשת?? איך רוכשים אותו?

סיכום:

המעבר מילד(ה) לאיש(ה) הוא גם סוג של מעבר משורד(ת) למנהיג(ה) – מאדם שנתמך לאדם שתומך. ב'דרך כפר' אנחנו מאמינים שמעגלי תיקון הלב ותיקון עולם חייבים להיות מקבילים – להתרחש סימולטנית, ושי'היציאה אל אחיו' יש בה חיזוק ויצירת חוסן נפשי וערכי. המעבר מילד(ה) לאיש(ה) במובן הנ"ל אינו טריוויאלי והוא דורש חינוך אקטיבי. צריך למצוא הזדמנויות לגרום לנערים ולנערות לצאת אל אחיהם, לראות את האחר, גם בתקופת ההתחנכות שלהם פה.